

176.798

OS

OS

OSK

OSZK

176798

770

MAEL FERENC

PIRKAD AZ ÉGALJ...

VERSEK

MINERVA IRODALMI ÉS NYOMDAI MŰINTÉZET RÉSZVÉNYTÁRSASÁG
CLUJ—KOLOZSVÁR
1926

OSZK

MAEL FERENC

PIRKAD AZ ÉGALJ...

VERSEK

MINERVA IRODALMI ÉS NYOMDAI MŰINTÉZET RÉSZVÉNYTÁRSASÁG
CLUJ—KOLOZSVÁR

1926

Az 500 példányból könyvbarátok részére nehezebb
famentes papiroson száz kézzel számozott és az író
aláírásával ellátott példány készült.

P. S. Nagy
176798

28.770

MAGYAR KÖNYVTÁR
B. Nyom. Következőnap

1926 218

VERSEK BŐ SZÜRETJÉN.

Kevés jóakarómnak.

Ki számlálja meg a rét virágát,
Kit bánt orgonás erdőzene,
Az égbolt csillagredőzete
Kinek gyújt szemrontó éji fáklyát?

Szólótó anyaörömmel hordja,
Bármennyi rajt a fürtök terhe,
Édesre érlelni — szüretre,
Nem övé — az időjárás gondja.

Mért töprengsz hát versek bő szüretjén...?

Dudváznak fűzfa rímfaragók,
Teli torkuk veszett zajba fog,
Kibírhatatlan kuruttyos estén?

Pegazus-Lóra legfrissebb mászó
Merészen mégis dalba kezdek,
Arra valók a kertészkezek:
Virágágyból majd kivet az ásó.

Ha gyomra vall formátlan, színtelen,
Illattalan, élősdű külsőm,
Én burján szavamra esküszöm,
Hogy a kegyelmet nem kilincselem.

Ámde ha több vagyok hitvány gyomnál:
Csodapompás szíromígéret,
Rajtatok áll, hogy szüretre érjek,
S külömb legyek rabvallató bornál...

PIRKAD AZ ÉGALJ...

OSZK

PIRKAD AZ ÉGALJ...

Igy nem virrad meg, amig az éjből
Nem láttok mást, csak koromsötétet,
Lidércek táncát, ijesztő rémet,
Huhogó baglyot, leselgő árnyat,
Igy nem lesz vége az éjszakának.

Ha hitvány félés minden apró neszt
Ezerszeresen dübörögve döng,
Cammogóra nyuló percek unalmát
Kinná dagasztja belétek a csönd.
Ökölbe szorult kéz, ha nem enged,
Ingerlő vörös posztót lebegtet
Tegnap tébolyok folytatása —
Igy csak hosszabb, sötétebb lesz
A poklok hahotás éjszakája...

Virágfejekre pirkad az égajl,
Madártrillára hajnal nevet,
Az erdő minden lakója ébred,
Üde újhodás a nagy természet,
Ember! csak te vagy elalélt beteg,
Véres sebeit önmaga tépő,
Haló sorsát száz bajjal tetéző
Féreg ember?

És én mégis... korhadt torony-lépcsőn
Profétás hittel futok fölfelé.
S hajnaltzengő harangok kötelét,
A míg csak bírom, egyre rángatom:

Messze az égcsókos láthatáron,
Anyaszívek áldott parázsán
Megláttam — lassan,
Rózsás derengőn pirkad az égalj...

BIZONY MONDOM.

Aki megszokta az igaz beszédet,
Nem hazudik az, ha kerékbe töröd,
Ezerbe téped.

Akinek kedves a koldus magáé,
Kináld színarannyal, elfordul tőle,
Nem kell a másé.

Aki arra termett, hogy égbe törjön,
Csúszó féregnek — hiába taposod —
Nem marad a földön...

GAZDÁNK: AZ ÉLET...

Mosollyal az Élet ajándékoz,

Ha játszókedvün becéz.

Bársonyos kezén pihen fejünk,

S száz kérdéssel okos szemünkbe néz.

Dús tenyeréből etet,

S mi csalfa, hideg örömekért

Mimelünk gyáván ugráló ebet...

Könnyeinket az Élet facsarja

Dühös korbácsveréssel,

Ha parancsoló önkényének

Vonakodásunk percekre kés el.

Rugásra felvinnyogunk,

De elénkvetett, üres koncán

Könnyes mosollyal meghúnyászkodunk...

VÉN DIÁK KÖSZÖNT VÉN DIÁKOT...

Petres Kálmánnak.

Búszke palotába
Költözött azóta,
Lakás-e, raktár-e,
A jó Isten tudja,
Hogy mi lett az ócska.

Rozzant falépcsőin
Csendesült a járás,
Szobák nem zajognak,
Udvara se lármás.

Örök szilencium
Ringatja most csendjét,
(... a szomszéd almáit
Azóta se csenték.)

Nem hív több tornára
Nagy nyújtó s a korlát,
Tüzelőre talán
Rég... rég szerte hordták.

... A régi tanterem
Ha benépesülne,
Deres fővel ki-ki
A helyére ülne —

Akkor öreg diák! —
Megkeresnéd polcán

A zsoltáros könyvet,
S hangtalan imára
Csordulna a könnyed . . .

A Te magvetésed
Most is lőt-fut, fárad,
S én régi imaszót:
Reménykedő lelket
Cipelek utánad . . .

HIDEGSZAMOSON . . .

Vaskapuba szűkülő Duna
Egykéményes kis propellerén
Haragos, zöld habok dühétől
— A vén tigristől — nem féltem én.

Szőke Tisza felrobbant hídján
(Halálos lassan ment a vonat)
Ki gondolt rá, hogy a tákolmány
— Isten őrizz — mélybeomolhat?

S alig pár lépés Szamos felett
Himbálozó keskeny pallón
(Mintha bánatom zúgna benne)
Nem vitt át semmi hatalom . . .

Gyalogszerrel a híd mellett
Sebes vizen, sikos kövön
Lesodródva, megmerülve
Kellett nekem átvergődnöm . . .

AZ ÉN ÉLTETŐM.

Az én kenyерem — nem fogyó ige,
Mi szűkös mindennapit
Dús lakomáju csodává dagaszt,
Az én kenyерem : a Hit...

Az én ruhám — el nem szakad soha,
Mindennap felveszem én,
S szorgos kézzel rá száz foltot vetek,
Az én ruhám : a Remény...

Az én házam — nem hideg kőfal,
Szelid öröm melenget,
Szivjóságon nyílnak meghitt szavak,
Jéghideg közöny hozzám nem tapad,
Az én házam : az áldó Szeretet...

BÚCSU A „BALLADA“ SZERZŐJÉTŐL...

— Metz Albert sirjánál. —

Ezer ajakról leheletszerűn,
Félig kesergőn, félig imásan,
Panaszosan, majd dacos szárnyalással
Kereső hangok szálltak az égbe
Utólszor zengő Istenhozzádra
A dalnak szerény, ünnepléstelen
Ősi székelyvér katonájához,
Hozzád, a szelid lelkű Mesterhez,
Aki a babérkoszorú elől
Egy melódián megállott szívvel,
Vezénylés közben merevült karral
Roskadtál össze . . .
Hogy hosszú időkig leheletszerűn,
Félig kesergőn, félig imásan,
Panaszosan, majd dacos szárnyalással
Orgonabúgással
Gyászoljon, akit úgy szerettél,
Aki úgy szeretett: a magyar dal . . .

A GÉPMADÁR.

Váza fém, szárnya hideg lemez,
Fölfelé úszik a levegőn
Motorja berregőn.

Magasság mérő mélyt gyűr alá,
Felhők fölé tör a gépmadár,
Vigyorog a Halál.

Megfürdik fények tengerében.
Ittas vágyat feljebb korbácsol
A diadalmámor.

Szelidült siklórepüléssel
Játékosan fölötted kering
A gépmadár megint.

Kecskebukázik, térül-fordul,
Pajkos ivelés csupán minden,
... De jaj szárnya billen...

Lezuhant orrával földbe túr,
Kihányt, görönggyel kevert romok
Alól a vér csorog.

A Halál vigyorog...

ELMERÜLT FÁK ÉNEKELNEK...

Mozdulatlanok — nem menekülnek,
A szennyes habok bár egyre gyűlnek.
Véreik sorsán hangtalan sirnak
— Jégár csap össze háztetők felett —
Szétvetett gátak, elsodort hidak
Rekviemébe halkan kezdenek...

Mint a vértanuk — esdeklő karral,
Nem törődnek a morajló habbal.
Pusztuló völgyben, vagy hegyoldalon
— A fák: élő keresztek, csak állnak —
Érzik, fölülről jöhet oltalom,
S szent, örök tavaszra orgonálnak...

(1925. Karácsony.)

ELEMEK HARCA.

A megzavart pihenős tél,
Irigye lány engesztelésnek,
Letépte izzadt hótakaróját,
Szőrnyekké dagasztott
Ezer játékos patakot, ért —
Mindmegannyi gyilkoló hóhért,
S ártatlanokra bősztette,

Kavargó, roncsos, iszapos árban
Kunyhók — hosszú életküzdések
Sovány eredménye, ringó bölcső:
Talán épp karácsonyi kisdedet
Dajkáltak jeges, ölelő karok,
Majd érthetetlen tajtékzó dűhvel
Vágták a jégszirthez . . .

És felordítottak
Ember, állat, kő, növény.
Mint orgonás pokol kórus
Üvöltött a karácsony csendjébe
A felsikoltó jaj . . .

(1925. Karácsony.)

KOLDUSOK.

Az egyik posztján
Évek óta kér Isten nevében :
„Alásan kérem.”

Évek repülnek,
Félkaru, rongyos condrakabátot
Még ott találsz.

Házikó nőtt ki
Baniból, lejből téglás fehéren
A városvégen.

Nem cseppen : csurran
A könnyörület pergetett méze
Béna kezébe . . .

Másikat sorsa
Törött kerékbe . . . úrforma képpel
Koldulni szégyel.

Nyomort palástol,
Lelkében büszke, bús vádak égnek
Nem érő véget.

Tétován keres
Munkát, a nincsből keskeny kiutat,
Minden rá ugat

Egymásra lelnek.
Az uccasarkon nyájas, szerényen:
„Alásan kérem.”

Utolsó pénzét
Összerezzenve, éhesen dobja
A dús marokba . . .

LÉGY ŐRIZŐJE MINDEN GONDOLATNAK!

A gondolat jónak, nagynak, nemesnek
Születik agyunk rejtekében
És indul fehéren, angyali szárnyon,
Hogy a céljához: tethhez érjen,
Könnyet törüljön, mosolyt fakasszon . . .

Útjára aljas fenevadak lesnek,
Mind falánkabb ordasok gyűlnek.
Őrült szenvedélyek a gondolatot
Oda kergetik, hol a büntett
Könnyeket fakaszt, mosolyt törül le . . .

HŐS HADVEZÉREM.

(Pálosy Ferkónak)

Kis sötétségem — arcod földszinén
Feketén izzó tűzü szemek,
Beszédes ajkad a drága multból
Hajnalos jövőnkbe izenet.

Merész dacod most még gyerekszobád
Megmozdítható butorzatán
Zsarnokol, négyéves öklöd „kemény”
Csapását szenvedni mindahány.

Nyáridőben az udvaron folynak
Fakardos-csákós gyakorlatok,
S a vén Bundás nagy szolgálatkészen
Földerítő akcióba fog.

Estére kelve — hős hadvezérem —
Álmosan pihensz anyakaron...
... Én keménynyaku kúnkoponyádon,
S az imént csittult ősi dacon
Csókos, szent reményem altatom...

SZERESD A FÖLDET!

Belőle vétettél. A hátán hordoz.
Barázdáit megnyítja tavasszal,
Hogy teleszórjad éltető maggal.

Készíti nyárára dús lakomádat.
Őszre gyümölcse üdítő nedvét
Rakott ágain kínálja feléd.

Nem kérdezi, hogy szereztél érdemet,
Vagy hasznodat se vette a világ,
Titkon etet jó anya, rossz fiát.

És elpihentet, hogyha elfáradtál...

Szeresd a földet!

Nézd a télidőt:

A vén egyházfit, gondos kezekkel

Borit rá fehér oltárterítőt...

PAJTÁS — NINCS LEHETETLENSÉG !

Sanyika öcsémnek.

Víthatatlan vár,
Nyithatatlan zár,
Érhetetlen cél,
Bárki mit beszél
Vérbőlvér kincsem
A földön nincsen . . .

Jégeső még sok vetést tarolhat,
Kőtorlaszokkal telhet az út;
Lehet bizonytalan minden holnap,
Vágyakra gáncsotvető, hazug.
Kemény, kegyetlen iramával
Próbálhat minden idegszálat,
Visszaverhet tengernyi hadával,
Gyöngé hullhat — győznek a bátrak . . .

Pajtás ne csüggedj!
Sorsunk vak, süket
És alázatos
Szóra eltapos;
Ha kényszerited,
A jövő tied,
S hidat ejt a vár,
Ajtót nyit a zár,
Csak előre, rajta, föl a fejjel
Vérbőlvér kincsem, diadalt arat
A vasakarat . . .

ELHAGYOTT ŐRHÁZAK.

Holdas éj jósol csillagkönyvéből,
Nytját remegi száz titok,
Csöndpárnán békésen álmodoznak
Hallgatag, fehér házikók.

Útat sinpár szel. Őrházat őre
Kortyitalkáért otthagyt,
Kialudt lámpás, nyitott sorompó
Várnak dübörgő vonatot.

Messziről mintha száz ló dobogna,
Közelgő vihar vézslene,
Sötétbe fúrja fénybarázdáit
A vágató szörny gépszeme . . .

Egyiramban a kanyargó úton,
Veszett darázs ahogy repül,
Autó siklik fürgén alá-fel,
Kormányra vaskéz merevül.

Előtte szabad, holdfényes pálya,
Hajrá, gyorsabbra kapcsolók,
Otthon vajudó élet aléltnak
Ver vissza halálostromot.

Győzhet az élet, ha perceket előz
Gépben a pergő dobverő
... Lomhán, vétkesen, végzetparancsra
Közelg az útkeresztelő.

Mérföldet járó, lihegő szörnynek
Megse rebben véres szeme,
Vaskerekei fogsorán fröccsen
Szét a szilánkok ezere.

Fekete madár kísértetien
Suhogtat ólmos szárnyakat,
A Halálostrom újult erővel
Feszít szét életszálakat.

. . . Hány lélekőrház áll ehagyottan,
S bűnök sorompója nyitott,
Holdas éj sápadt csillagkönyvéből
Les ránk millió gyásztitok . . .

MESSZE SZAKADT VÉREINKHEZ.

Nem kérdezem, mi sodort el,
Négyre szabott világtájon,
Hogy a lábad idegenben
Társtalanul, messze járjon.
Mosolygóbb az élet ottan,
Több áldás van a két kezen,
— Egyre többen mennek innen —
Miért mennek? — nem kérdezem...

Ugyis tudom, mindenüvé .
Eljut falunk harangszava,
Visszahív az édesanyánk
Fülbecsengő bölcsődala . . .
Fehérebb tán ott a kenyér,
Nincsen annyi könny az uton ?
Szived minden dobbanása
Mindenünnen visszavágyik,
Édes vérem, úgyis tudom . . .

SZERETET . . .

Bejárok minden bánatkunyhóba,
Fölnyitok minden örömpalotát . . .

Ott a remény is kialuvóba,
Itt a jégközöny nem terem csodát.

Szeretnék odaférni szívekhez,
Megkérdezni a mosolyt — könnyeket —

Útba nem igazít sem az, sem ez,
Hol találom meg élő emberek :

Az örökre meghalt szeretetet ? . . .

AZ ÉLŐ HALOTT.

Valami bűnömnek kellett lenni,
Vagy még előbb, talán az apám,
Régebb... Nagyapám. Könnyelmű ősök...
Mért hagytatok itt
Az élet véres, kínzó asztalán . . .

Valaki csókomért megátkozott,
Fehér lelkére fröccsent a sár,
Amihez érek sápadtra torzul,
Akire nézek,
Ájultan sikolt — s halott nászra vár.

Mért hagytatok itt pusztuló ágnak,
Hogy lerágjanak undok férgek :
Vessetek tűzre — élni akarás
Lángkohójába,
Hogy új testnek szűz porává égjek . . .

LEHET, NEKIK VAN IGAZUK.

Süket fülükön nem cseng a ritmus,
Rímölelkezésre hidegek
Maradnak. Nagyot ásítanak, ahol
Simuló szavak keringenek.

Fekete sorok közt a vegytintás,
Láthatatlan írásu sejtetés
Nekik haszontalan szóvirág csak,
Munkának sok, örömnek kevés.

Ők szánnak engem, nem szidom érte,
Lehet, hogy nekik van igazuk,
Kiknek a szent kétszerkettőn kívül
Minden egyéb ostoba, hazug.

És nem csalja meg a számításuk,
Légvárat nem építenek,
Nyárban nyarat, télben telet látnak,
Emberek csak, nem félistenek.

CIRKUSZI LÓ.

Csindrattás zenére körbenyargal,
Hátán démoni, bájos teher
Zuhanni készül lecsüngő nyakkal,
Omló hajával földet seper.

Tomboló tapsot mosollyal köszön,
Új számra zendít a bandaszó,
„Dámán“ a sor most, hogy keringőzzön,
Szűgyébe vágja fejét a ló.

Prüszkölve hőköl gyökérző lába,
Sima kacsók sem segítenek :

„Kis falumban tavaszi szántásra
Fogják a Rudast dolgos kezek . . .

Illatos széna, vagy kövér sarjú
Várja, ha kész a barázdasor,
Indulót hozzá nem rézbanda fúj,
Pacsirta nótáz, rigó dalol.

Untat a játék, ne cifra hámot,
Adjatok régi kötőféket,
Társul mellém a Rudast fogjátok
Ostoros, öklömnyi cselédek.

Gazdám szemét okosan visszanezném,
Ha alkonyra hozna abrakot . . .“
Hajcsárok olmos botja suhant,
S a lószív mélyén
Minden vágy búsan elhallgatott . . .

A VÁGTATÁS GYÖNYÖRE.

Idáig lassu cammogással értem
Korcsvérű, tunya gebémén.

Ág ha zörrent, hőkölt, szagra szimatolt,
(Kár minden elszalasztott percért)
Időpazarló, nagy hiba volt.

De vége kocogó ügetésnek,
Csöcselékzajra elcsüggedésnek.
Hajrá! Nem kell már semmi fék:
Paripám átölelt nyakán vegyüljön
Tajtékzó habbá a két veriték.

Mindegy, merre . . . Csak napáldozatra,
Hajrá! eljutni valahová,
Ahol meghitt vacsora-asztalnál
Koccan össze a borospohár.

Ahol az eszmék fujtató kovácsa
Üt tüzes vasból ezer sziporkát,
S örömmel vár felgyűrt ingujjakkal
Kormozott arcú kölyökcimborát.

Szent közösségbe vár baráti kebel . . .

Hajrá! akkor is, ha ló, lovas a célnál
Halálra hajszott párát kilehel . . .

A MAGYAR KÖNYV.

A magyar könyv ma szent testamentum,
Élő ige, téplomi zsoltár.

Ahol ma magyar könyvet lapoznak,
Urasztal az, áldozatoltár.
S mindenkire, aki áhítattal
Nyitja szét ma a magyar könyvet,
Láthatatlan, égi palást borul...

És papja lesz a jövődőnek,
Aki betüről betüre viszi
Gyermekszemek kíváncsi útját,
Hogy a bevégzett golgotás múltból
A hitet merni megtanulják.

És ne szégyeljék anyáik nyelvét.

Csak úgy fog felszáradni a könny,
Ha lesznek közöttünk apostolok,
Ha biblia lesz a magyar könyv...

MEGROKKANT PIRÁMISOK,

Köveit a mult rabszolgavérrel,
Korbácsveréssel
Falazta szögbe,
Hogy belsejének királyi csöndje
Óvja fáraók tenséges álmát...

Kövei büszkén állták a dacot.
Elvonulhatott
Fölöttük gyáva,
Kitört vasfogu éveknek száza,
Ezere mind, mind zsákmánytalanul.

És alvó mumia csontcsászárok,
Gőgös fáraók
Beszédbe kezdtek,
Hadonásztak zörgőcsontu kezek :
,Én terveztem. A zesze enyém volt!'

„Ohó, rabszolgánép százezerét,
Mig csak a lelkét
— Ha volt — kiadta,
Én hajsoltam, a mű diadala
Másé senkié se, csupán enyém!'

Szólna harmadik hustalan ajak.
Mi ez? A falak
Mintha remegnek
A föld rázkodik, zúg a fergeteg,
Rémesen hördül a rabszolga jaj.

A múmiákon hideg verejték
Pergeti gyöngyét...
A holtak félnek...
Pedig a kövek — hallga — mesélnek,
Mesélnek csak egy letűnt világról.

Letűnt világról, ezeregyének,
Évek ezrének
Elmulásáról,
S hunytszemű szfinksz kőhomlokáról
Megrokkant köveknek madár dalol...

ALRUNSORS...

Ablakom előtt kis cserépben
Három-négy szivalakú levél.
Néha sűrűn hoz hajtásokat,
Máskor még azt se tudom — megél?

Szerelmesszívű bámulója
Hajnalkeltő, csapodár fénynek,
Hűvös időben némán gunnyaszt,
Meleg napokban újraéled...

Olykor levelén száz ajak nyíl,
S kibuggyan sok, halkán sirt panasz...
„... Otthon most kék az égi sátor,
S bájos a nilusparti tavasz.

Ősöm fáraókisasszonynak
— Hosszú sétáján ha kifáradt —
Borít legyezőlevelével
Hű szolgaként hűsítő árnyat.

Lányszívéből bánatot gyóntat,
S kipattan száz kulccsal zárt titok
És mosolyognak a kősfinkszek,
Integetnek a pirámisok . . .“

S minthogyha indulni akarna
Üvegfalú ablakomon át,
Minthogyha hívná őshazája,
Kék ég tárná selyemsátorát,

Mint aki üzenetet kapott,
— Köti a rög — nem mehei mégse;
Kiolthatatlan vágyódásban,
Vad hidegben, sötét szobában
Pusztul az utolsó Alrunlevélke . . .

IMRE GÁBOR EMLÉKÉNEK . . .

Eggyel több koporsó, utolsó útjára
Amit úgy kísérünk,
Mintha áldozatos, elfogyó cseppekben
Hullna a mi vérünk . . .

Eggyel több sirhalom, ahol imádkozva
Meghajtjuk a térdet,
Hová sóhajaink szenttéavatásra
Százszor visszatérnek . . .

Eggyel több a kereszt, nem korhadó fából,
Mit szívünkbe ástak
Emlékörizőnek, el nem síratható,
Mérhetetlen gyásznak . . .

KÉREM AZ ISTENT . . .

Mikor új házat építenek
— Takarosat fiatal párnak —
Kérem az Istent legyen őrzője
A fedelének, fészekfalának,
A boldogság új templomának . . .

Mikor új korcsmát építenek
— Jó üzlet, van rajta bő haszon —
Kérem az Istent, legyen őrzője,
Hogy munkáskereset ne maradjon
A boldogságvesztő asztalon . . .

VENDÉGKERGETŐ.

Elindulok — nyomon követ,
Egy az útunk menet-jövet.

Nem előz meg, ha megállnék,
Hűségesebb, mint az árnyék.

Vállam neki széles hencser,
Nincs eset, hogy rá nem hever.

Tunyálkodik rajt a lomha,
Belenéz a tányéromba.

Elszed mindent orrom elől,
Asztalomról, a zsebemből.

Elhesseget párnás álmot,
Ölelkező boldogságot.

Hiába is zúgolódnék,
Jó a szállás, nem áll odébb.

Végre bőszen, ha kidobom,
Bemászik az ablakomon.

Ejnye adta rossz vendégje
Nem telik már vendégségre

Hordd el magad, te rossz, vén csont
Perlekedő, keserítő
Életkedvet emésztő Gond...

PRÓFÉTASORS.

Néha különbnem érzem magam,
S megmosolygom a kenyérharcban
Tülekedők verejtékeit.
Eszmetrónusra
Engem a gondolat fenségesít.

Királypalotám nem kő, márvány,
Ahol akarom tanyát ott verek,
S oly magasban, hogy emberektől
Távol — csillagokhoz közel legyek...

Ott figyelnek rám testvéreim,
A csend: dalaik pengetője,
A fény: letisztult érzésem lángja,
És bársonyos égbolt fölém tárja
Csillagbetűkkel irt mesekönyvét.

És én álmaim palástjában
Égi parancsok szavára lesek,
Kezemben megfakult analesek
Pergamentjére róvok vérbetűt...

...Nagy idők órája éjféltre üt,
S kong... kong, mint a félrevert harang...

Ilyenkor alatt
Mindenkit jónak, testvérnek látok,
Figyelő kosárból lekiáltok,
Hogy felferjem az alvó lelkeket...

Lentről italos, durva hangok
A sárba rántva felébresztenek...

SZEMÉT AZ UCCÁN.

Ünnepvárásra tisztult kövéről
Eltűnt a könnyes-véres piszok,
Bús hétköznapiak sáros nyomára
Az életöröm
Bársonyos szőnyeget borított . . .

Házpartok mentén lombdiszes fákon
Ezer madárszáj dalolt zenét.
Valahonnan részegen terült el
Ünneprontónak
Magáruitált emberszemét . . .

ÓRAÜTÉS.

Néma intő — futó percek,
Tűnő órák, telő napok
Múltbalépő csendje felett —
Mindig temet . . .

Ahány annyifélén hallom :
Harangbúgás, kemény ütés,
Szelid szóval zeng altatón
Régi falon.

Rápöröl a lomha csöndre,
Mintha minden meddő óra

Vádaskodva visszajönne,
Reámtörne.

Kandallón áll, antik, remek,
Óránkint hív keringője,
Hevült párok, fényes termek
Rég pihennek.

Híres, régi bástyafokon
Alabárdos őr fúj kürtöt,
Mintha dúlna véres ostrom . . .
Csak álmodom . . .

Tünő órák, futó percek,
Telő napok nemsokára
Múltbalépő csendje lesznek,
S az utolsó óraütés,
Harangkongás majd eltemet . . .

FORDUL A CIMER.

Az én estémre nem telepszik
Hajnalra váró reménymadár,
Porló ősök utolsó sarját
Várja fekete üvegbatár.

Utánam senki sem veszi fel
A gazdátlanul maradt nevet,
Sorsom sűrű sorok végére
Osztott ki nekem pont szerepet.

Most, amit szétszórt pazar ősöm,
Visszaveszem száz uzsoráson,
Fukar elődök kincsét kiásom...

Acélvas jellem a köntösöm,

Rajta fénylő, drága gyöngy a hit...
Hogy ne nyújtsa érte karmait
A kriptarabló,
Fölgyújtom, hogy mind-mind elégjen
Becsületváram dísztermében...

ENNYI AZ ÉLET . . .

Néhány, napos, tavaszi délelőtt,
Ujjongó színek,
Kacagó szívek,
Bárhogy szeretnéd, ennyinél nem több
Az ifjuságod.

Már delet harangoz forró nyarad,
Örömebédet
Készít a véred
És csak addig tart, amig jól lakat
A delelésed.

Őszi délután aranymosolya
— Ne fogadd — köszönt,
Jól esik a csönd,
S ezüstös fejjel lenyugovóra,
Pihenőre hív . . .

Ennyi az élet . . .

LOVAGTORNÁRA JÖTTEM , . .

Lebocsátva sisakrostélyom.
Egyenes jellem a páncél ingem.
Röpködő nyilak mérges hegyétől
Biztosra véd a mellvéd hitem.

Mikor kezdődik el a torna?
Kezemben kopja, hajrá vitézek!
Nyílt sorompónál egyedül állok,
Kürtön hiába jeligézek.

Korlát mögött folyik a csata.
Kár volt hivalgó díszbe öltöznöm,
Megvadult tempót diktál a tusa
Hullákkal fedett vérmezőkön.

Eldobok kopját, ércsisakot,
Állatbőrnél keményebb mellvédet,
Buzogánnyá szorítom be öklöm,
Karmolásra kész mind a tiz körmöm,
Harapásra éles fogam recseg . . .
Neki fekszem testvérem mellének
Véres könyökkel. Ném nézek arra,
Döngő ütésem hogy kire ér . . .

Hiszen nekem is kell mindennapra
Egy falat száraz, barna kenyér . . .

Száz lovagtornán győztem volna,
S ebben a gyáva gyilkolásban,
Ahol csak ütés, letiporás van —
Nincs győző és nincsen győzelem:
Keresztül gázolnak testemen . . .

RÉGI BŰNÜNK.

Úzött, hajszolt, halottfáradt
Rabszolgádat
Meddig kínozod
Szörnyű kínok
Ezerével,
Nem érted be ezer évvel
Pártoskodó, régi bűnünk ?

Mért vetsz közénk tűzcsóvákat
Lobbanékony, sűrű vérbe ?
Most is izzunk . . .
Hogy is bizzunk
Hajnali égderülésbe.
Bús máglyákon : régi átkon,
Cselvetésen, széthúzáson
Csurran a mi testvérvérünk,
Régi bűnünk.

Halálharang nekünk kongat . . .
Lesz-e holnap ?
Vagy torvárók hírvívői
Kikürtölik a világnak :
Akik büszkén fittyethánytak
Száz veszélynek,
Részeg daccal, csúf kudarccal
Önkezükkkel vetnek véget
Sasfiókok életének.

Sírkőre vés már a véső.
Én felrázlak, még nem késő,
Még élned kell
Vezekléssel, tért lélekkel,
Lankadt erőt összeszedve
Egy utolsó küzdelemre,
Ahol csodás diadalban,
Sárkányölő viadalban
Hitvány párát kileheljen
Ezeréves ellenségünk.
Ezeréves szenvedésünk :
Pártoskodó, régi bűnünk.

KEDVES . . .

KEDVES . . .

Mit álmodhattál, hogy tavasznál szebben,
Rózsánál üdébben, illatosabban,
Madárnál dalosabban,
Hajnalnál színesebben
Tetézett marokkal szórod rám
Lelked selyemszövésű tarsolyából
A csilingelő örömet . . .

Mit álmodtál, hogy éjnél sötétebben,
Elsárguló őszenél panaszosabban,
Madárnál riadtabban,
Felhőnél könnyesebben
Csukló sirással terited rám
Lelked megborzongató ködpalástját,
Az ijedt csendű bánatot . . .

GONDHARCOK ELŐL KI NEM TÉRTEM.

Én a Gondtól sohase féltem,
Nem hátráltam meg — bár ezerszer
Indult ellenem légiója,
Hogy egyszer mégis csak leteper . . .

Ahányszor már-már legyőzötten
Mindakét vállal földet értem,
Rám nézett és lesímitotta
Homlokom gyöngyös veritékét
Harcos társam — a feleségem . . .

S megfutott a Gond . . .

SZERETTÉL — SZERETSZ . . .

Szerettél, mert teli szivemből
Sugárzott a boldog öröm . . .

Szeretsz, mert útunk kőtorlaszát
Kemény csapásokkal töröm . . .

Szerettél, mert a boldogságban
Némára hajtottam fejem . . .

Szeretsz, mert a sors csapásait
Felemelt fővel viselem . . .

SÉTATÉRI TÓPARTON . . .

Jó ismerősöm itt minden : a liget
Legrejtettebb zúga, a katonazenés, karcsú kioszk,
Kisasszonyos gyerek, ki a vén hattyúpárral kiflit oszt,
Az álmos pavillon, a fenyősziget.
Szomorúfűzön pázsitérő köntös,
(Az öreg szolga most is búsan öntöz)
Hivogat most is a gesztenyesor, a százados tölgyek,
Bájosan szépek a padsorok közt sétálgató hölgyek . . .

Mégis . . . A múltba ringat korhadt padom . . .
Ezer mesével hajlik rám a lomb,
Minden újnak tűnik, nem olyan meleg,
Mint a régi rezgésű levelek . . .
A zene fanyar, túlerős az illat,
Csipkéje sincs a tó fodrainak . . .
Érzem, többé már vissza sohse térnek
Ezüstfényű juliusi éjek.
Minden eltűnt . . . Kóbor cimborám, a hold,
Kézremegésem, könnyű, nyári csókos
Szerelmem is csak romantika volt . . .

Te maradtál meg örök fiatalnak,
Szivaltatónak, legédesebb titkok temetőjének,
Hová kábítottak szívparazson égő vágytömjének,
S őrzője lettél emlékravatalnak.
Koszorús virággal térek meg Hozzád
És profán kezek, hogy el ne orozzák,
Idegen szemek, félre ne értsék, elrejtőzve, lopva
Azt a pár rózsát, az emléksirra, bedobom a tóba . . .

VIRÁGMESE.

Alvó rózságon álmódott a bimbó . . .

Az ég országútján hódító kevélyen,
Aranyos kerekü, bíbor tűzszekéren,
Hajnal királyfival elindult a hintó.

Napsugár legényét, mindahány volt, üzte —
Futva tűvé tenni minden virágkertet,
A föld rózsájából a legislegszebbet
Epedő vággyal, hogy kebelére tűzze.

Szép Hajnal királyfi siettette dolgát :
„Eredj Szellő pajtás, vidd el üzenetem,
Százszor szépnél is szebb virágszált keresem,
Tündérkirálynőnek a legszebbik rózsát . . .“

A nagy keresésben minden kivilágol.
Pajkos Szellő nyargal hímes szóbeszéddel,
Selymes suttogással, édes enyelgéssel :
„Tündérkirálynő lesz a legszebb virágból...”

Sziromkeblek díszét gyémántharmat szőtte.
Sejtő álmódásuk ezüstösen reszket . . .
Megindul a verseny : ki lesz hát a legszebb,
Hajnal királyfinak Rózsakirálynője . . .

Viszik a virágot napsugár legények :
Ez itt égő piros — az ott halványsárga,

Ennek a fehérnek nincs a földön párja,
Üdék, illatosak, mind egyformán szépek.

Fönn az égbölcében dörög már a hintó.
Nehéz a választás, ahányra csak néznek,
Mind elbódítanak, hívnak, eligéznek,
Bájos epedésük mind egyformán ringó . . .

Izzik a királyfi arcán dühös szégyen.
Véresre korbácsol minden napsugarat,
Dörögő szekere már lefelé halad . . .
Lángolóra tépett, bíbor köntösében
Pletykázó erdőnek sátra mögé olvad
És azzal búcsuzik, majd meglátjuk holnap . . .

. . . Elindult a mese, zizegő levélkék
Minden madárkának suttogva mesélték,
Dalos madár vitte hallgató erdőnek,
Erdő súgta dombnak, a domb a felhőnek,
Felhő a csillagos égnek panaszolta :

*Királynőnek termett a föld kerekségén
Minden ébredező, álmodozó rózsza . . .*

ÉDES ...

Mikor megszerettél, ágyúk bömböltek.
Üszkös falakra karvalyok, ölyvek
Csapatja keringett zsákmányralesőn,
Hogy hozzám símultál félős-remegőn,
Ijedt madárka — megbántad édes...?

A múlt rémei: drótsövények, árkok
Nem kísértének. Megszűnt az átok.
Levert fészünknek most hordom pelyheit,
Nem vesztes még az, ki mindent elveszít,
Kisüt még a nap — meglátod édes...

Ma még bágyadt, fáradtan összenézünk,
Egymást kérdezve, hogy mi a vétkünk
Szürke közönybe fásult napváróknak.
De nézd, dereng már a virágos holnap,
És felkacagunk — elhiszed édes...?

FELESÉGEMNEK . . .

A világnak minden kincsén
Madárdalos hajnalt vennék ;
A világon minden gyöngyöt
Kapzsi kézzel összeszednék . . .
Minden rózsát rabszolgaként
Pirámisba hoznék össze néked,
Ezer színű napsugárral
Fonnám össze selyempuha fészked . . .

Pedig minden örömmagot
Más kertjébe vet a sorsom,
Én az élet könnyes terhét
Panaszos szó nélkül hordom . . .
Rózsa helyett szürke napok
Pirámisát hordhatom csak néked :
. . . Mégis a mi csókos álmunk
Ezerszínű napsugárra ébred . . .

AZ A RÓZSA KIHAJOLNA . . .

Hogyha nekem lovam volna,
A hátára ülnék nyomba —
Elindulnék,
Meg se állnék,
Le se szállnék
A nyugvó nap alkonyáig —
A rózsáig . . .

Volt nekem is selyem kendőm,
Csókért adta a szeretőm —
Aranyos volt
A virága,
Minden szála ;
Mégis ráhullt titkon, csöndben —
Minden könnyem . . .

Ha még egyszer megszületnék,
Egy ablakot felkeresnék —
Nem zörgetnék,
Nem kopognék,
Nem is szólnék ;
Rajta mégis az a rózsza —
Kihajolna . . .

ARANYNÁSZ FELÉ...

ARANYNÁSZ FELÉ . . .

Akiknek a dalt, az
álmok csillagútját meg-
köszönni nem tudom
soha.

Színes lámpaernyő alatt
— Meleget önt a kandalló —
Kötőtük fürgé szemelésén
Ballag vissza múltba a szó.

Mindennapok apró hírét
Nyújtja unottá a beszéd ;
„Drágul minden, a divat csúnyul.
Lopják a tyúkok eresztét . . .“

Nemvárt csapások sebe fáj . . .
Kődobóknak már nincs kenyér . . .
De szelid csöndbe ül panaszuk —
Isten megfizet mindenért . . .

Színes lámpaernyő alatt
— Meleget önt a kandalló —
Kötőtük fürgé szemelését
Malmozva nézi nagyapó.

Ajtót szélesre tárva ront
Hegyén-hátán unokahad,
Anyót, apót hogy ki köszöntsön,
Ki kapjon csókot hamarabb.

Apró kezük egyse üres :
Virágot hoz, majdnem ölet,
Cseresznyeajkát kínálja csak,
Szólni nem tud a legcsöppebb.

Eliszkolnak a kötőtűk,
Elállnak malmozó újjak,
Aranynász felé vívő úton
Gyémántharangok konganak ...

Ezüstös lélekorgonán
Játszik örömük indulót
És, mint ezelőtt sok-sok évvel,
Mosolyogva csak állnak ott ...

Fáradt szívük összedobban,
Kézzel a kezét keresik ...

A régi tavasz újra lobban ...

Odakint tél van ...
Hólepkék egymást kergetik ...

LESZÁMOLÁS.

Mariskának.

Kell lenni valahol számadásnak,
Könnykövetelés — mosolytartozás
Ahol hajszálla kielégül . . .

Ott csalhatatlan a pontozás.

Akiket itten csapások ökle
Igaztalanul bántalmazott,
Örömhajnalra ébrednek azok . . .

. . . Akiket itten kárörvendő had,
Gyáva csöcselék szégyenített . . .
Húgom, ne szégyeld könnyeidet.

Nem mégy egyedül a jajos úton,
Sokan vagyunk, kiket száz gondszekér
Gázolt bénára. Húgom, ne félj . . .

Aranyba véstek minden róvást ott . . .

S megkínzott lelkek nagy, szent sebére
Csókot lehel az istenbéke . . .

APÁM...

Egy szó: mindenért kárpótolna.
Egy szó: sorsom előtt mindig kevélyen
Merevült térdem
Behajlítaná. Kényszerítne, hogy kezét
Ebül nyaldossam.
S tovább cipelném alázatosan
Mázsányi terhét
Azért a szóért...
De amire életem egyedüli
Kacajos diadala következnek:
Megszázaszorozva minden örömet,
Halkra tompítva minden bánatot,
E szóért minden sorsot vállalok:
E szó áthidalna múltat, jövőt...
S ez az egy szó, a sok sok szó között
Elsikkadt az élet forgatagán...
Hiába várom, nem köszönt: Apám...

FIAMHOZ.

Fiam — vérem, Istenmühelynek
Teremtő éjén formált remek,
Vergődő lelkem tiszta mása,
Szent szerelmem üde hajtása
Színes álmaim félve vártak...

Vártalak . . . De suttogó vágyak
Meddő tűzében bús reményem
Hamuvá égett . . . És te, vérem
Lemaradtál valahol távol
Az élet forgó szinpadáról . . .

Pedig el kellett volna jönnöd
Fiam . . . kié lesz dús örököd:
Lelkem hanyatló szárnyalása,
Megihletése, rajongása —
Szomoru kincsek — kire hagyom
El nem énekelt nótám, dalom?
Vágytam, hogy benned újra éljek,
S veled megújhodott remények
Gyúljanak ki, s csapjanak lángba
Gyótródó, kínos éjszakába . . .

Ifjú, merész, nagy szárnyalásod
— Felhő-csipkés csillagpalástod —
Terüljön szét. Szód zengjen bátran
Világok hajnalvárásában
És békehimnuszod betöltsön
Mindent, szavad új hitet öntsön
Új emberekbe . . . s míg én csendben
Porlok némultan, szárnyszegetten,
Légy áldott betelt álmaimban . . .
. . . Miért nem jöttél el édes fiam?

URAM, TE ADTAD — TE VETTED EL...

Fölénk a vihart Te korbácsolod,
Szent haragodban villámstorod
Suhog ránk... Mély szavad mennydörgése,
Mintha felhördülne ezer torok . . .

Uram ez jól van,
Hogy miért sújtasz Te tudod jobban...
Miért vered jéggel a vetésem,
Uram — nem kértem.
Mért hívod lelkem ezer próbára,
Te tudod mi az üdvösség ára . . .

Régi bűnért, ami eddig késett,
Most mégis mintha fájna ütésed . . .
Ostorcsapásod szivemen vérzik.

Ki áldott életet adtál nekik,
Hogy ágaikon hosszú időkön
Minden tavasz virágba öltözzön
S bő szüretje legyen minden ősznek.

Mély barázdákat napestig törtek,
Pihenésük alig nyugvó percét
Megirigyelték.
Késő őszük most, hogy télbe fordul,
Elfáradtan dülnek ki a sorbul
Verejtékük ünnepére várva . . .

Te most emelted öklöd csapásra,
Örömet bús gondra cserélted,
Nincs már gazdája
Varjútoron elárvult fedélnek:
Hol pihen le két öreg cseléded?

Uram, ki parancsoltad,
Hogy a fájukon én is ág legyek!
S tűröd szótlan, hogy vádoljalak
Azért, hogy felhőkárpitod alatt
Nem ér rá kezed
Végigsímitni minden porszemet, . . .
. . . Nem Te vagy az már többé felettem!

. . . És mégis meghajtom dacos fejem,
Mint a két öreg . . Ők este, reggel
Igy imádkoznak: „Te tudod jobban,
Hogy amit adtál a jobb napokban,
Uram mért adtad s miért vetted el . . .“

KÖSZÖNÖM . . .

Szegénynek gazdag kincsét a Hitet,
Istenfélést, emberbecsülést,
Célközelítő akaratot,
Letisztulást a becsületig —
A lelket — neked köszönöm: Apám...

Érzések ezer húru hangszerét,
A Szép imádatát,
A rajongást, a képzeletet,
Könnyes örömet, síró bánatot —
A szivet — neked köszönöm : Anyám..

RÁD ISMER-E MAJD A FIAD ...

Én két áldott asszonyomért
Ezer hála én Istenem,
Ezüsthaju édesanyám —
S hitvesemnél szelidebb nő
Földön talán nem is terem ...

Nézegetlek mai lányom.
Sok is már a puder, festék,
Ha most járnék lánynézőbe,
Rád se néznék. Szorgos kezet,
Dalos ajkat,
Tűztől piros arcot lesnék ...

Tűnik a nyár, fakul a szín,
Elmulik a örült divat,
Ha lekopik puder, festék,
Rád ismer-e majd a fiad ...

Én két áldott asszonyomért
Ezer hála jó Istenem ...

A FÖLD BESZÉL — FELEL AZ ÉG ...

OSZK

A FÖLD BESZÉL — FELEL AZ ÉG.

A föld beszél :

Aranyom tiéd — erősebb. Vedd hát,
Vasam kardot ád, ólomból gyúrnj golyót,
Gyilkosan süvitőt.

Ércemből ágyut önts, s küldj mérföldekre
Halált. Fojtsd gázamba embertársadat,
Repülj felhők fölé,

S a bombád puha, meleg embertestekbe
Vágjon, aggba vagy csecsemőbe,
Mindegy, kit talál, csak őlj —
Őlj, hogy részeg mámmal
Igyam a véred és minden tiéd lesz . . .

Felel az ég :

Hiú csillogás meddig szül vétket,
Ábel vére meddig sikolt : Kain,
Hol a testvéred ?

Pogány oltáron vadul meddig lobog
Féktelen dühvel a gyűlölet ?

Mikor magasztosul szívek trónjára,
Amitől a lélek lesz fényes
Csillagsugáros, felhők fölé
Imaszárnyon törő,

Krisztusi töviskoronás
Emberszeretet ! ?

LÉLEKGYILKOLÁS.

Minden bűnnek van oldó mentsége,
Követ csak igazak dobjanak . . .
Hiszen a bűn a bölcsőnkben terem —
Nem nyúlunk érte, mégis ránk tapad.

Ami ma még bűn, holnap tán erény.
Ne légy bíró, ne szólj ítéletet . . .
Csak egy gonoszság van a világon,
Ami nem érdemel kíméletet.

Amit nem bocsát meg sem föld, sem ég,
Törvény nincs rá, perbe nem idéznek —
Nem vádol be érte áruló nyom,
Vérfoltja nincs a tettes kéznek . . .

Maga az áldozat tovább viszi
Gyógyíthatatlan, halálos sebét . . .

Meg nem bocsátott bűnök könyvébe
Ott fönn beírják a gyilkos nevét . . .

URAM — TIÉD AZ ÉRDEM . . .

Az én agyam is forralt rossz szándékot,
Az én szemem is sokat vétkezett ;
Az én fülem is meghallgatott
Istentelen, ocsmány beszédek.

Az én ajkam is megnyílt pogány szóra,
Az én kezem is tilosba tévedt ;
Az én lábam is fárasztó út
Meredekéről a sárba lépett.

Hozzám is tapadtak bűnfoltos szennyek,
Fojtottak kerítő polipkarok,
És viharkorbácsolt tengeren
Már-már elnyeltek a bűnös habok.

Hogy örvény felé hajló sziklafokról
Az utolsó percben visszatértem,
Ezerszer hála, — nem az enyém,
Uram, egyedül tiéd az érdem . . .

AZ ELSŐ KARÁCSONY . . .

Az első Karácsony volt a legszebb . . .
Istenszóra angyalok díszítettek
Földről égboltig magasló fenyőt . . .

Millió angyalszárny röpködött,
Millió angyalkéz rakosgatott,
Álmos csillagszemet fényesített,
Szabdalt holdezüstöt, égő szívek
Aranyát . . . Szitált gyémánt hószikrákat,
Felgyújtott hitnek örök gyertyalángot
Millió angyalkéz . . .
És a bűnös, rossz gyermekvilágot
Körbe csalta az angyali ének :
„Ég úranak dicsőség, dicséret,
Lent pedig boldog békesség a földön . . .“

Emberszivekben kigyúlt az öröm,
Szétsugárzott a betlehemi csillag,
Pásztorok, bölcsek hálaimát sírtak.
Fenyősátor ölen, jászol trónuson,
Szalmabársonyon széttárva kis kezét,
Az első királyi hódolatra
Rámosolygott az isteni gyerek . . .

(Értünk az életével fizetett,
Ebből a fából ácsolták keresztyét . . .)

Azóta minden évnek alkonyán,
Gyémántos tűzű, havas, téli pompán
Angyalszárny suhan kis fenyőággal,
Aranyos, ezüstös csillogással . . .
Csillagfényben a mosolya reszket:
Aki először parancsolt békét,
Aki először zárta szivünkbe
Az első, legszebb Karácsonyestet . . .

ÚJ ÉV!

Új év — mit hozol,
Vállravezett, nehéz batyúdban
Új öröm, vagy csak régi bú van?

Új év — milyen lesz,
Kedvet új erőre kaptató,
Vagy vágyakra béklyókat rakó?

Új év — léssen-e
Sok közül egyetlen egy napod,
Mivel a csüggedőt biztatod?

Vagy úgy hagysz itt, mint sok elődöd:
Gondot szaporítva, hidegen,
Mint megúnt kényúr —
Szóval se marasztott idegen . . .

(1926)

NINCS ITT, FELTÁMADT . . .

Kezét, lábát fához szegezték.
Halálra vált, meggyötört testét
Megmutatták a gúnyos világnak.
Nincs itt — feltámadt . . .

Kielégült az aljas szitok,
Szívéből hegyes dárda nyitott
Útat a vérnek, s azóta árad.
Nincs itt — feltámadt . . .

Kihülő testén drága kenet,
Amit a mély gyász gyolcsba temet,
S örökre szánt sírt sziklába vájnak.
Nincs itt — feltámadt . . .

Beteljesült. A düh még tombolt,
Visszajöhet, a sír nyitott bolt.
Követ rá, s előtte örök állnak.
Nincs itt — feltámadt . . .

Harmadnap felpattan a pecsét,
Gurul a kő, suttog a beszéd.
Szól zenéje angyalmuzsikának :
Nincs itt — feltámadt . . .

Nincs itt — de hol van ?
Ide temették el holtan.

Égő gyertyás lánykák térdelnek,
Első áldozók, tiszta lelkek.
Égő szívvél kérik: Jőjj Uram,
A Te útid legyen az útam,
Mely az örök életre vezet . . .

És most csengetnek . . .
. . . S megindul az Isten Báránya,
Karján a véres keresztfája.
Homlokán töviskorona ragyog:
„Ne féljete, Én vagyok . . . !“

És nyissatok fel minden szívet,
Ahol szikrája van a hitnek,
S ott van, akit farizeus lelkek
Hiába keresnek,
Meg nem találtnak:
Aki — feltámadt . . .

ISTENKÉZBEN.

Milyen jó érezni felettünk
Mindennél puhább kezet,
Mely akkor simit, mikor azt hisszük:
Nincs, vagy végleg elfelejtkezett.

Milyen jó érezni felettünk
Mindennél sujtolóbb kart,
Mely akkor ver végig, mikor a bűn
Vércsekarmos győzelmi tort tart.

A RADNAI BÚCSÚ.

Szunnyadó égen ásító felleg
Csillagot kerget.
Kanyargó útján májusi éjnek
Kis csapat vonul égő gyertyásan
Az erdőszélnek.

Kézben olvasó, ajkukon zsoltár,
Virágos oltár
Lángoló szívük, fehérbe öltöz,
Vágyuk elérni beharangszóra
Csodatevőhöz.

Közéjük csapzik hitetlen dudva,
Káromló gúnyra
Indul meg lassan a pogány beszéd:
„— Asszony volt ő is, ej! ne higgyétek
A barátmesét!

Szájukra szabott csodáik ize
Malmuk bő vize,
Fehér csak az, mit annak láttok,
Ma tegyen csodát az a szerény kép,
A Máriátok!

Köztetek siket és néma legény,
Hús éves szegény,
Igy született bús, örökös jajra,
Mindnyájan térdet hajtunk előtte,
Ha segít rajta . . .“

Ájtatos ima, panaszos ének
Elfojt beszédet.

Árnyakat űző, nagy diadallal
Pünkösdi lelkét teríti rájuk
Bíboros hajnal.

El-elmaradoz lassan minden domb,
Radnai templom
Vén harangjai szólnak ígére,
A csodatévő égi Anyának
Szentelt misére.

Tenger hívőhöz ér a kis csapat,
S míg lépcsőn halad,
Szemükben csillog a könnyes hála ;
Búg az orgonán legyűrt életek
Bús zsolozsmája :

„Néped sok bűnét bizvást eluntad,
Árvaságunknak
Égő sebeit hoztuk el Néked,
Mind nehezülőbb napjaink gondját,
A verejtéket !

Sokszor elestünk, nem bírjuk tovább
Már a Golgotát,
A Te szent szived átjárta hét tör,
Kegyelmek Anyja tekints le ránk a
Csillagos égből . . . !“

Imádó hittel száll fel a tömjén
És templomkövén
A siketnéma buzgón letérdel,
Hű szívét tárja gyermeki lelke
Tükör-szemével.

Ránduló ajka hangtalan beszél:
„Te csodát tettél
Istenerővel nem egyet, százat,
Krisztusom Anyja, hálaimára
Nyisd meg a számat!”

És ime széthull templomi kárpit . . .
Égmagasságig
Nőnek a falak . . . angyalzenével
Csendül a kórus . . . Mennyei fények
Ömölnek széjjel . . .

Csillag trónusát ott hagyva, lép le
Csodatevésre . . .
Angyalok virágszőnyeget szórnak . . .
Ámulva nyílik előtte útja
A tömött sornak . . .

Térdeplő néma elébe állva
Karját kitárja.
Glóriás arcán a mosoly szelid:
„...Meghallgattam kis gyermekszivednek
Esdekléseit . . .”

Hullámozó hangja ezüstcsengéses,
Dallamos, édes . . .
„ . . . Nyíljon meg ajkad, nyelved zengése
Égi Atyánknak imádására,
Dicsőségére . . .

Éber fülekkel halljad a jókat,
Harang, ha kongat,
Égi hazádból szól, én üzenem:
Igazi öröm, boldogság vár ott
Édes gyermekem . . .“

Igy szólt és eltűnt . . . Mint aki álmot,
Gyönyörűt látott
És megbűvölten még mindig várják
Káprázó szemek, könnyes szempillák
A folytatását.

Mint aki fél, hogy holnap reggelig
Mindent elveszít,
Keblében öröm, minthogyha fájna,
Kitört az első anyaköszöntő,
Gügyögő, csodás, szent szó: „Mária!“

TARTALOM.

	Oldal.
Versek bő szüretjén — — — — —	3
<i>Pírkad az égálg . . .</i>	
Pírkad az égálg — — — — —	7
Bizony mondom — — — — —	8
Gazdánk : az Élet — — — — —	9
Véndiák köszönt vén diákot — — — — —	10
Hidegszamoson — — — — —	11
Az én éltetőm — — — — —	12
Búcsu a „Ballada” szerzőjétől — — — — —	13
A gépmadár — — — — —	14
Elmerült fák énekelnek — — — — —	15
Elemek harca — — — — —	16
Koldusok — — — — —	17
Légy őrizője minden gondolatnak — — — — —	18
Hős hadvezérem — — — — —	19
Szeresd a földet — — — — —	20
Pajtás — nincs lehetetlenség — — — — —	21
Elhagyott órházak — — — — —	22
Messze szakadt véreinkhez — — — — —	23
Szeretet — — — — —	24
Az élő halott — — — — —	25
Lehet, nekik van igazuk — — — — —	26
Cirkuszi ló — — — — —	27
A vágatás gyönyöre — — — — —	28
A magyar könyv — — — — —	29
Megrokkant piramisok — — — — —	30
Alraunsors — — — — —	31
Imre Gábor emlékének — — — — —	33
Kérem az Istent — — — — —	33
Vendégkergető — — — — —	34
Prófétasors — — — — —	35

	Oldal
Szemét az uccán — — — — —	36
Óraütés — — — — —	36
Fordul a címer — — — — —	38
Ennyi az élet — — — — —	39
Lovagtornára jöttem — — — — —	39
Régi bűnünk — — — — —	41

Kedves . . .

Kedves — — — — —	45
Gondharcok elől ki nem tértem — — — — —	46
Szeretnél — szeretsz — — — — —	46
Sétatéri tóparton — — — — —	47
Virágmese — — — — —	48
Édes — — — — —	50
Feleségemnek — — — — —	51
Az a rózsza kihajolna — — — — —	52

Aranynász felé . . .

Aranynász felé — — — — —	55
Leszámolás — — — — —	57
Apám — — — — —	58
Fiamhoz — — — — —	58
Uram, Te adtad — Te vetted el — — — — —	60
Köszönöm — — — — —	61
Rád ismer-e majd a fiad — — — — —	62

A föld beszél — felel az ég . . .

A föld beszél — felel az ég — — — — —	65
Lélekgyilkolás — — — — —	66
Uram — tiéd az érdem — — — — —	67
Az első Karácsony — — — — —	68
Újév — — — — —	69
Nincs itt, feltámadt — — — — —	70
Istenkézben — — — — —	72
A radnai búcsu — — — — —	73

OSZK

OSZK

Central Library of the University of Toronto

